

KÜRESELLEŞME SÜRECİNDE YEREL KALKINMA VE YEREL YÖNETİMLERİN DEĞİŞEN İŞLEVLERİ ÜZERİNE BİR DEĞERLENDİRME

LOCAL DEVELOPMENT IN THE GLOBALISATION PROCESS AND AN EVALUATION ON CHANGING FUNCTIONS OF LOCAL GOVERNMENTS

Ali YEŐİLDAL

Kocaeli Büyükşehir Belediyesi
(*ayesildal41@gmail.com*)
ORCID: 0000-0003-0927-7498

ÖZ

Küreselleşme, dünyadaki halklar ve milletler arasındaki ekonomik, sosyal, politik, kültürel ve çevresel süreçleri ve etkileşimleri tanımlamak için kullanılan nispeten yeni bir terimdir. Bu etkileşimler binlerce yıldır ortaya çıkmaktadır, ancak 21. yüzyılda farklı olan, karşılıklı bağımlılık ve birbirine bağıllığın derecesi, kapsamı ve yoğunluğudur. Bu etkileşimler, bilgi teknolojilerindeki dramatik değişimler, dünya ekonomisinin bütünlüŐmesi ve birçok Şehir, bölge ve ülkenin yeniden yapılandırılmasıyla kolaylaştırılmaktadır.

Küreselleşme, uluslararasılaşma ve dünya çapında gelişme, her biri yeni yerel kalkınma anlayışını benimsemektedir. Yerel kalkınma için sonuçlarını belirtmek amacıyla kullanılan "küreselleşme" kelimesiyle çok sık özetlenen bileşenlerin her birini oluşturmaktadır. Dünyanın evrimine ışık tutmayan karma temsillere öncülük eder. Bu anlamda yerel kalkınma için sonuçlarını belirtmek amacıyla, sık sık kullanılan "küreselleşme" önemli bir faktör olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu çalışmada küreselleşme sürecinde yerel kalkınmayı sağlamada yerel yönetimlerin rolü ve etkinliği üzerinde durulmaktadır.

Anahtar Sözcükler: Küreselleşme, Yerel Kalkınma, Yerel Yönetimler

ABSTRACT

Globalization is a relatively new term used to describe economic, social, political, cultural and environmental processes and interactions between peoples and nations in the world. These interactions have emerged for thousands of years, but the degree, scope and intensity of interdependence and interdependence, which are different in the 21st century. These interactions are facilitated by dramatic changes in information technologies, integration of the world economy, and restructuring of many cities, regions and countries.

It can be said that the effects of globalization on local development have changed both from country to country and from region to region. Local development cannot be dealt with independently of globalization, but cannot be carried out only by local dynamics. Local development has political risk factors based on international, national and local actors. Political risks are not homogeneous in all countries. The World Political Risk Report is a comprehensive review of political risk, political risks, transfer and convertibility, nationalization, violation of contract, abuse of sovereignty and financial risks, terrorism, war, civil disturbance, government power, government and opposition balance of power. legal system local instability, economic climate and other negative regulatory changes.

The political risk factors mentioned in this study will be evaluated in terms of the relationship between globalization and local development.

Keywords: Globalization, Local Governments, Local Development

Giriş

Küreselleşme, dünyadaki halklar arasındaki ekonomik, sosyal, politik, kültürel ve çevresel süreçleri ve etkileşimleri tanımlamak için kullanılan nispeten yeni bir terimdir. Bu etkileşimler binlerce yıldır ortaya çıkmaktadır, ancak 21. yüzyılda farklı olan, karşılıklı bağımlılık ve birbirine bağlılığın derecesi, kapsamı ve yoğunluğudur. Bu etkileşimler, bilgi teknolojilerindeki dramatik değişimler, dünya ekonomisinin bütünleşmesi ve birçok şehir, bölge ve ülkenin yeniden yapılandırılmasıyla kolaylaştırılmaktadır.

Küreselleşme, uluslararasılaşma ve dünya çapında gelişme, her biri yeni yerel kalkınma anlayışını benimsemektedir. Yerel kalkınma için sonuçları belirtmek amacıyla kullanılan "küreselleşme" kelimesiyle çok sık özetlenen bileşenlerin her birini oluşturmaktadır. Dünyanın evrimine ışık tutmayan karma temsillere öncülük eder. Bu anlamda yerel kalkınma için sonuçlarını belirtmek amacıyla, sık sık kullanılan "küreselleşme" önemli bir faktör olarak karşımıza çıkmaktadır.

Küreselleşmenin yerel kalkınma üzerindeki etkilerinin hem ülkeden ülkeye hem de bölgeden bölgeye değiştiği söylenebilir. Yerel kalkınma, küreselleşmeden bağımsız olarak ele alınamaz, sadece yerel dinamiklerle gerçekleştirilemez. Yerel kalkınma, uluslararası, ulusal ve yerel aktörlere dayalı politik risk faktörlerine sahiptir. Siyasi riskler tüm ülkelerde homojen değildir. Dünya Siyasi Risk Raporu, politik risk, politik riskler, transfer ve dönüştürülebilirlik, kamulaştırma, sözleşme ihlali, egemenlik haklarının kötüye kullanılması ve finansal riskler, terörizm, savaş, sivil rahatsızlık, hükümet gücü, hükümet ve muhalefet güç dengesi hakkında kapsamlı bir gözden geçirmedir. Hukuk sistemi yerel istikrarsızlık, ekonomik iklim ve diğer olumsuz düzenleyici değişiklikler. Bu çalışmada bahsedilen politik risk faktörleri, küreselleşme ve yerel kalkınma arasındaki ilişki açısından değerlendirilecektir.

1. Küreselleşme: Çok Boyutlu Bir Fenomen

Kültürden siyasete, teknolojiye ekonomiye, insani gelişimin tüm yönlerini etkileyen dünya genelinde kayda değer bir gelişme yaşanıyor. Son otuz yılda, bilişim teknolojisinde, çok uluslu şirketlerde (ÇUŞ) ve mal ve hizmetlerin gerçek zamanlı olarak dünyadaki hız ve hareketlerinin kayda değer bir yükseliş ve baskınlığı yaşanmaktadır. Diğer bir değişle uluslararası düzeyde küresel kültür ve yerel kültür aynı anda ortaya çıkıyor. Dünya aynı anda giderek daha fazla birleşmekte ve parçalanmaktadır. Bu karşılıklı çelişkili ve pekiştirici süreçler ve gelişmeler, şimdi genel olarak küreselleşme olarak adlandırılan şeyle açığa çıkarılmaktadır (Edigheji, 2009:207). Uzmanlar, genel olarak küreselleşmenin, yönetilmesi gereken hem fayda hem de risk getirdiğini kabul eder. Örneğin sıkı sıkıya bütünleşmiş küresel ekonomik piyasalar, ülkelerin bu riski azaltan etkili ekonomik politikaları uygulamak için birlikte çalışmaları halinde küresel durgunluklar için daha fazla potansiyel taşıyorlar.

Küreselleşme, mallar ve hizmetler, teknoloji ve yatırım, insan ve bilgi akışları arasındaki sınır ötesi ticaretin getirdiği dünya ekonomilerinin, kültürlerinin ve popülasyonlarının artan karşılıklı bağımlılığını tanımlamak için kullanılan bir kavramdır. Bu yüzden küreselleşmeyi tanımlamak çok zordur (Kiggundu, 2002:14). Küreselleşme, insanların, fikirlerin ve malların dünyaya yayıldığı,

dünya kültürleri, hükümetler ve ekonomiler arasında daha fazla etkileşim ve bütünleşmeyi teşvik eden bir süreçtir. Bu terim, serbest ticaret, serbest sermaye akışı ve geri dönüşleri en üst düzeye çıkarmak için işgücü piyasalarının kurumsal kullanımı ile işaretlenmiş entegre bir küresel ekonominin yaratılmasında en sık kullanılan terimdir.

Küreselleşme süreci Afrika'daki bir kişinin bir McDonalds çizburger yiyebilmesini, New York City'deki bir arkadaşına Skype hakkında konuşarak ve Spotify'da Korece pop müziğini dinlemesini mümkün kılmıştır. Fakat aynı zamanda yerel yönetimlerin şehirlerinde iş yapmak için gelen uluslararası şirketlerle uğraşmak zorunda oldukları ve yerel vatandaşlarının daha fazla ses talep ettikleri ve internet'i kullanmadan her zamankinden daha kolay bir şekilde birleşebilecekleri anlamına geliyor. Küreselleşme, yerel yönetimi yukarıdan aşağıya veya aşağıdan yukarıya doğru etkileyebilir. Bunun nasıl görüldüğüne dair bazı örneklere bir göz atalım. Küreselleşme, dünyanın birbirine bağlı bir halini yansıtır ve dünyanın bir yerinde yaşanan olayların, sorunların ve zorlukların diğer parçaları nasıl etkilediğini gösterir (Jabbara, Dwivedi 2007:52).

Küreselleşmenin kesin bir tanımı yoktur. Küreselleşme, dünyadaki ülkelerin ve insanların ekonomik, politik ve sosyal olarak daha bağlantılı ve birbirine bağlı olmaları anlamına gelir. García Canclini (1999) metaforik bakış açısından, küreselleşmeyi "tanımlanamayan bir kültürel nesne" olarak tanımlamıştır: Baumann (2016), "bir fetiş, bir büyü, tüm kapıları geçmişe ve geleceğe açmak için tasarlanmış bir anahtar" olarak adlandırmıştır. Boisier, "arzuların gizemli bir nesnesi" ve "burjuvazinin gizli cazibesi" olarak adlandırmıştır (Donovan, 2005:18).

Küreselleşmenin Tarihsel Gelişimi

Antik çağlardan bu yana insanlar, teknoloji ve ulaşımdaki gelişmelerden yararlanarak malları yerleştirmek, üretmek ve değiştirmek için uzak yerler aradılar. Ancak 19. yüzyıla kadar küresel entegrasyon kalkmadı. Yüzyıllar boyunca Avrupa sömürgeleştirme ve ticaret faaliyetinin ardından, küreselleşmenin ilk "dalgası", buharlı gemiler, demiryolları, telgraf ve diğer atılımlar tarafından ve ayrıca ülkeler arasındaki ekonomik işbirliğinin artırılmasıyla gerçekleştirildi. Küreselleşme trendi, nihayet I. Dünya Savaşı'nın felaketinde çöktü, ardından savaş sonrası korumacılık Büyük Buhran ve II. Dünya Savaşı. 1940'ların ortalarında II. Dünya Savaşı'ndan sonra, ABD, uluslararası ticaret ve yatırımı müzakere edilmiş zemin kuralları altında yeniden canlandırma çabalarına öncülük etmiştir. Bu süreç, periyodik çöküşler ve politik denetimin bir araya getirilmesiyle devam eden bir küreselleşme dalgasını başlatmıştır.

Küreselleşme kavramının ortaya çıkışında küresel köy tasvirinin hiç şüphesiz önemli bir yeri vardır. Kanadalı Sosyolog Marshall McLuhan, küresel köy kavramını ilk defa 1962'de kullanmıştı (Şenkal, 2017:126). Böylece küreselleşme bir terim olarak 1980'lerde ön plana çıkmış ve yaygın olarak kullanılmıştır. Aslında pek çok kimse bu süreci göreceli olarak yeni bir olgu olarak görse de, binlerce yıldır küreselleşme gerçekleşmektedir. Örneğin Roma İmparatorluğu, ekonomik ve yönetim sistemlerini yüzyıllar boyunca antik dünyanın her tarafına yaymıştır. Benzer şekilde, İpek Yolu'nun ticaret yolları Çin'den Orta Asya ve Orta Doğu'ya kadar tüccarlar, mallar ve tüccarlar taşımış ve bir başka küreselleşme dalgasını temsil etmiştir. Avrupa ülkeleri, I. Dünya Savaşı'ndan önceki yıllarda deniz aşırı ülkelerde önemli yatırımlar yapmışlar ve bazı iktisatçıların savaş öncesi dönemin küreselleşme sürecinin altın çağını işaretlemesini istemişlerdir. Bu yüzden küreselleşmenin bir tanımı da, ülkelerarası gümrük vergileri azaltıldığında ve ithalatta farklı miktarlardaki kısıtlamalar yürürlükten kaldırıldığında ortaya çıkan ulusal piyasalar arasında artan bağlıdır (Şenkal, 2017:126).

Küreselleşmenin Etkileri

Küreselleşmenin, bugün de geçmişte olduğu gibi, yandaşları ve eleştirmenleri vardır. Bazı önde gelen dünya liderleri de dâhil olmak üzere küreselleşmenin muhalifleri, zaman zaman küreselleşmenin hem gerçek hem de potansiyel yararları hakkında şüphe duyduklarını ifade etmişlerdir. Küreselleşmenin özgül sonuçları genellikle eleştirmenlerin savunucuları ve negatifi tarafından pozitif olarak görüldüğünden, küreselleşmenin etkisinin analiz edilmesi karmaşık bir önermedir. Thomas Friedman küreselleşmenin kaçınılmaz olduğuna ve bu süreçle birlikte yaşamak zorunda olduğumuza inanıyor (Friedman, 2000:110). Ona göre, "bireyler, şirketler ve ulus devletlerin dünyaya daha önce hiç olmadığı kadar hızlı, daha derin, daha ucuz ve daha hızlı ulaşmalarını" sağlar ve bir anlamda, dünyaya bireylere ulaşmak için güç verir. Şirketler ve ulus devletler, her zamankinden daha uzak, daha hızlı, daha derin, daha ucuz imkânlar sunar.

Küreselleşmenin savunucularının çoğu, küreselleşmenin yeni, eski ya da tanıdık bir fenomen olup olmadığına sıkı sıkıya inanıyor, isteyenler için olumlu avantajlar yaratıyor. meşgul olmak ve kabul etmektedir. Küreselleşmenin savunucuları arasında ortaya çıkan bir konsensüsü yansıtan Robert K. Schaeffer, küreselleşmenin neden olduğu dört avantajlı gelişmeye işaret ediyor (Schaeffer, 2003:32): (1) yatırım, sermaye ve finansal hizmetlerin büyümesi ve yayılması: (2) serbest ticaret ve üretimin genişletilmesi, işletmelerin yeni merkezlerin rekabet avantajı sağlayabileceği dünyadaki üretim merkezlerini hareket ettirmeleri: (3) dünyanın farklı bölgelerini birbirine daha da yakınlaştırmaya devam eden ve küreselleşmeyi durdurulamayan momentuma veren teknolojik devrim ve (4) dünya üzerindeki komünist ve diğer diktatörlüklerin çöküşüne dramatik bir şekilde katkıda bulunmuş ve bir demokratikleşme süreci başlatmıştır.

2.2. Örgütsel Vatandaşlık Davranışı

Son otuz yılda, piyasa köktenciliği, hem yerel hem de gelişmekte olan ülkelerde yerel yönetim reformlarını, âdem-i merkeziyet anlayışı altında, yani şimdiye kadar bildiğimiz yerel yönetimin sona ermesini sağlamıştır (Edigheji, 2009:207). 1980'lerden bu yana birçok ülkenin kamu politikası üzerindeki yetkileri desantralize etmek için büyük girişimlerde buldukları bir tesadüf değildir. Her ülkede âdem-i merkeziyete yönelik çeşitli açıklamalar olsa da, küreselleşme iki yoldan desantralizasyon için bir itici güç sağlamıştır. Ekonomik ve sosyal müdahalelerin çoğunu azaltarak merkezi hükümetin rolünü yeniden tanımlamak için baskılar yaratmıştır. Bu, merkezi yönetimin azalan rolü, devlet ve yerel yönetimlerin rollerinin göreceli önemini artırdığı için fiili merkeziyetçiliği ortaya çıkarmıştır. İkincisi, artan sermaye hareketliliği ve uluslararası yatırım ve ticaretin değişme biçimleri, yatırım çekmek ve ekonomik kalkınmayı teşvik etmek için devlet ve yerel yönetim politikasının önemini artırmıştır (Gent,1996:3).

Küreselleşmenin sürecinde, merkezi yönetimin ekonomik müdahalesini geri çekme dönemi ile çakışmaktadır. Küresel finans ve sermaye akımlarının baskısına duyarlılık değişse de, Hindistan, Çin ve ABD, merkezi hükümet müdahalesini azaltarak ekonomilerinin verimliliğini artırmaya çalışmışlardır. Bazı finansal piyasaların küreselleştiği yönündeki tartışmalar, devletlerin daha büyük mali sorumluluk göstermelerini zorunlu kılarak, ekonomik müdahalelerini azaltmalarını zorunlu kılmıştır. Gelişmiş sanayi ülkeleri için bu durum böyle olmamıştır. Finansal küreselleşme, 1980'lerde başlayan ABD'de ve Batı Avrupa'da 1970'lerin başından itibaren artan bütçe açıklarını finanse eden yabancı sermayeye erişim anlamına geliyor. Benzer şekilde, 1970'lerde finansal küreselleşme birçok gelişmekte olan ülkede hükümet genişlemesine yol açmıştır (Gent,1996:11). Bu durum 1982 borç krizi uluslararası finans mali kemer sıkma için baskılarını artırmıştır. Dünyanın

dört bir yanındaki merkezi hükümetlerin geri dönüşü uluslararası finansın zorunluluklarının bir sonucu olarak, ekonomilerinin rekabet gücünü arttırmak uluslararası rekabetin baskıcı devletlere bir yol bulma konusunda verdiği tepkiden daha azdır.

Tarihsel olarak benzeri görülmemiş açıklar ortaya çıkarken, finans, havacılık ve bankacılık sektörlerini deregüle etmek için bunların büyük bir kısmı uluslararası sermaye tarafından finanse edilmiştir. Hükümetlerin, refah ve eğitim de dâhil olmak üzere diğer birçok kamu politikasının rolünü kısıtlamıştır. Benzer şekilde Hindistan'da, hükümet açığının azaltılmasında mali açığın azaltılmasından daha fazla ilerleme kaydedilmiştir.

Küreselleşme, merkezi yönetimin ekonomik müdahalelerini ve politikasının önemini artırma yönünde teşvikler yaratarak âdemi merkeziyetçiliği desteklemektedir. Yerel yönetimler, imar kullanım politikasında ve ortak altyapının sağlanmasında merkezi bir rol oynamaktadır. Birçok ülkede şehirde ekonomik kalkınmanın diğer alanlarında merkezi aktörlerdir. Hükümetler arası sorumluluk dağılımı, dünyanın başka yerlerinde ülkeden ülkeye farklılık göstermektedir (Luger, 2007:13).

Yerel yönetimin "polis devriyesi", "yangın alarmı" ve "cep telefonu" mekanizmalarıyla yerel yenilikçilik ve sosyal sorumluluk arasında doğru bir denge kurabileceğini ileri sürülmektedir. İkincisi, özellikle etkili olduğu yerlerde adem-i merkeziyetçiliğin, artan bölgesel farklılıklara katkıda bulunarak yönetişime yeni zorluklar getireceği ifade edilmektedir. Bu soruna çözümler bulmak, yerel yönetimlerin özerkliğini koruyacak yeni ve yaratıcı yaklaşımlar gerektirirken, aynı zamanda bölgesel eşitsizlik sorunlarına çözüm üretme konusunda onları cesaretlendirmeye teşvik edecektir (Gent,1996:12).

3. Küreselleşme, Yerel Yönetişim ve Yerel Kalkınma

Siyasi durumu ne olursa olsun, herhangi bir ülkede kadın ve erkeklerin büyük çoğunluğu için yerel yönetişim, kamu otoritesi ve devlet kurumları ile en erişilebilir katılım düzeyi olmaya devam etmektedir. İnsanların hayatlarını iyileştirmeye yönelik temel hizmetlere ve fırsatlara erişimleri, hayatlarını etkileyen kararların alındığı kamu süreçlerine katılım ve hak ve yükümlülüklerini yerine getirmeleri için insanlara en yakın mekanizma ve kanaldır. Bu açıdan ister yerel kalkınma, isterse de yerel kalkınma kadar önemli olan yerel yönetişim ile her zaman ilişkili olmuştur (Schoburgh, 2012:6).

Etkili yerel yönetişim, ulusal düzeyde olduğu kadar yerel düzeyde de kapsayıcı ve sürdürülebilir olan gelişimin anahtarıdır. İnsanların hem kentsel hem de kırsal ortamlardaki yaşam kalitesini iyileştirmek, toplumdaki tüm biçimlerdeki eşitsizliği azaltmak ve insanlar ile kamu kurumları arasındaki ilişkileri geliştirmek esastır (UNDP, 2019). Yönetişim meselesi, ekonomik ve sosyal aktörlerin çoğaldığı, kamusal alanların çoğaldığı ve meşruiyet ve etkinliğin yitirildiği, yeni döneme egemen olan demokrasi biçimi ile ilgili soruları gündeme getiren, hızlandırılmış değişim geçiren bir dünyada merkezi bir rol üstleniyor. Bugün, birden çok karar verme düzeyine sahip (yerel/ulusal/küresel) giderek daha çok kutuplu bir toplumda, zorlu sorunlarını kaybetmeden daha büyük bir güç elde eder (Ianni, 2014:32).

Küreselleşme, sürekli bir evrimsel süreç olarak tanımlanmıştır: buradaki işlevler bir devletten diğerine sınırları ortadan kaldırır. Birçok ülke yıllarca izolasyondan sonra küresel etkileri göz ardı edip edemeyeceği ve uluslararası toplumla küresel bir oyuncu olarak olumlu bir şekilde entegre edilip edilemeyeceği sorusu gündeme gelmiştir. Bu açıdan birçok hükümet özellikle yerel

yönetim alanında küreselleşmenin olası faydaları üzerine tartışmayı başlatmıştır. Küreselleşmenin, yerel yönetim tarafından sunulan toplumlarda ekonomik ve sosyal ilerlemeyi kolaylaştırdığına inanılabilir. Bununla birlikte, bu faydaları gerçekleştirmek için gereken uzmanlığa ve kapasiteye sahip olup olmadığı tartışmalıdır. Büyük çapta yerel yetkililer veya büyükşehir belediyeleri küreselleşme fikrini desteklemiş ve uluslararası ilişkiler konusunda politikalar oluşturmaya başlamışlardır (Ballard, Schwella, 2017:739).

Küreselleşmenin güçleri ve sonuçları uluslararası ve ulusal hükümet sistemlerinden kaynaklanmaktadır. Bir ülkenin etkili bir yönetim sistemi varsa, küreselleşmeden daha fazla yararlanması muhtemeldir. Küreselleşme gibi yönetişimin tanımlanması zor olsa da, bunun etkinliğini belirleyen somut bir bileşen unsuruna işaret edebilmek mümkündür. Bunlar, toplumun kendisini yönetmek için kullandığı ve sivil toplum örgütleri (sivil toplum), özel sektör ve diğer toplumlara olan ilişkilerini yönetmekte kullandığı değerler, kurumlar, yasalar ve politikardan oluşur. Bu, bireyler, kuruluşlar ve işletmeler için sınırlar belirleyen ve teşvik sağlayan kurallar, kurumlar ve uygulamaların çerçevesidir (Jabbara, Dwivedi, 2004:110).

Yerel yönetim konusunda küresel ve bölgesel tartışmalar yapılırken çeşitli zorluklar ortaya çıkmaktadır. Tartışmanın bir tarafı, büyük ulus ötesi şirketlerin egemen olduğu küresel bir ekonominin ortaya çıkmasıdır. Bu kurumların üretim veya araştırma ve geliştirme (Ar-Ge) faaliyetlerinin yeri üzerindeki kararları büyük ölçüde ne tür bir ekonomik faaliyetin geliştirileceğini ve nerede bulunduğunu belirler. Böylece, yerel bölgesel düzey, yenilikçi büyüme fonksiyonunda bir çeşit "bağımlı değişken" olur (Boisier, Canzanelli:2008). Bununla birlikte argümanın diğer tarafı, yerel seviyenin inovasyona ve yüksek teknolojiye olan katkısı bakımından daha fazla ve önemsiz hale gelmesidir. "Küreselleştiriciler" argümanlarını, sermayenin önemli bir oranının, yoğun veri tarafından onaylandığı gibi, yoğunlaştığı ve uluslararası ekonomi düzeyinde merkezileştirildiği gerçeğine ayandırmaktadır. Bu argümandan yola çıkarak, küresel ekonomiye ve onun ana aktörlerine göre çokuluslu şirketler, yerel alanlar, bölgeler ve hatta bütün ülkeler yeniden tasarlanmaktadır.

"Bölgecilikçiler", aksine, tüketimin mal ve hizmetlerin homojenleştirilmesine olan sözde tepkisini ve birçok işletmenin "esnek uzmanlaşma" ile karşılık verdiklerini gösteriyor: onu kontrol etmeye çalışmak yerine sürekli değişime uyum sağlamaya çalışan kalıcı bir yenilik stratejisi. Esnek uzmanlaşma, küçük ölçekli üretim ölçekleri ve coğrafi yakınlık tarafından büyük ölçüde kolaylaşan "kollektif öğrenme" gereksinimi ile el ele gider. Gerçek şu ki, her iki argümanda da gerçek payı vardır. Küreselleşme, üretim birimlerinin büyüklüğünü (ve kaçınılmaz olarak yerini) karşıt ve eşzamanlı olarak etkiler. Ölçek ekonomileri, büyük boyut ve bölgesel konsantrasyonları desteklerken, ortaya konan esneklik ekonomileri ve farklılaşma eğilimi küçük boyutlu ve dağınıklığı desteklemektedir: ancak izolasyonda çalışan küçük üretim birimleri başarısızlık olasılığının yüksek olması nedeniyle, bu ekonomiler de endüstriyel bölgeler veya değer zincirleri olarak adlandırılan kavramların oluşumunu destekler.

Bu konuda yapılan ampirik çalışmalar, insanların büyük çoğunluğunun, 500 kilometreden fazla olmayan bir yarıçapa sahip bir coğrafi alanda yaşamlarını sürdürdüğünü göstermek için yeterli olacaktır. Bu alanda yaşadıkları, bir aile kurdukları, çalıştıkları, eğitim ve sağlık aldıkları, boş zamanlarını geçirdikleri ve genellikle orada gömüldükleri bir yer. Herhangi bir birey için kendi yaşam projesini gerçekleştirme olasılığının, gündelik hayatında zaman içinde neler olduğuyla ilgili önemli bir dereceye bağlı olduğu sonucuna varmak kolaydır.

4. Küreselleşme ve Yerel Yönetimlerin Değişen Yönetim Anlayışları

21. yüzyılın başlarında, ekonomik küreselleşme, ulus devlet krizi, farklı kültürlerde “açılma” ve “kapanma” süreçleri, yapısal olan oldukça derin bir demokrasi ve yönetim krizi eşlik etmiştir (Ianni, 2014:38). Devlet düzenlemelerinden bağımsızlaşan piyasalar, eskiden çevre ülkelerdeki ilerlemeyi gösteriyor ve ekonomik piyasayı tamamen yeniden tasarlıyor. Bununla birlikte, son on yılda, özellikle BRICS’te (Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin, Güney Afrika) gelişmekte olan ekonomilerde görülen ekonomik büyüme, tek istisna ile artan eşitsizliği beraberinde getirmektedir. Bu eşitsizlik, farklı jeopolitik alanlarda artmakta odak noktasına bağlı olarak farklı bir profil ortaya çıkmakta ve yeni bir ölçüm sistemi arayışını teşvik etmektedir (OECD (2011). Diğer yönleriyle, küreselleşmenin yerel yönetimleri büyük ölçüde dönüştüren bir etkisi vardır. Son yıllarda ve farklı kıtalarda, yerellerin yeni gücünün temel göstergelerinden biri olan desantralizasyon, demokratikleşme ve yerel yönetimleri hizmet sunumunu belirli alanlarda yoğunlaşan büyüme sarmallarına eşlik etmiştir.

Son yıllarda birçok ulus devlet, yerel yönetim sistemlerini ve özellikle de büyükşehir yönetişimi ve bölgesel kalkınma için bir takım düzenlemeler yapmıştır. Özellikle yerel kalkınma konusunda şehirlerin (ve daha geniş şehir bölgelerinin) oynadığı kilit rol hakkında artan bir farkındalık var (Shannon, 2018:5). Bu politika hareketi, yeni kamu yönetimi kullanıcılarına daha fazla seçenek sağlama ve verimi teşvik etmek için hizmet sağlayıcılarını kullanıcı seçimleriyle rekabet etmeye maruz bırakma gerekçesiyle haklı kılan yeni yönetim veya yeni kamu yönetimi söyleminden ilham almaktadır (Baldersheim, 2003:4).

Bir fenomen olarak küreselleşme, etrafımızdaki organizasyonları değiştirmiştir. Organizasyonlar artık yeni küresel düzende refahı sağlamak için kendilerini yeniden tasarlamaya zorlanmaktadır. Küreselleşmenin en organik ve en temel düzeyinde, küresel ekonomide üretim ve dağıtım süreçlerinde meydana gelen anıtsal yapısal değişimlerle ilgilidir. Çağdaş ekonomik, sosyal ve eğitimsel değişimin doğasıyla ilgili temel tartışmalardan biri, Fordizm’den Post-Fordizme geçiş meselesi ile ilgilidir. Geçtiğimiz otuz yıl içinde, gelişmiş ekonomilerde, savaş sonrası ekonomik patlamayı meydana getiren Fordizmin üretim tekniklerinden, neo’nun başlığı altında çeşitli şekillerde tarif edilen bir dizi alternatif üretim biçiminin temel bir değişimi olduğu açıktır. Özellikle son küresel finansal kriz, Fordist kapitalizmden “kapitalizmi paylaşmaya” geçişte belirlediği derin dönüşümün etkisini vurgulamıştır. Burada üç ana özelliği vardır: küreselleşmiştir, finans ağırlıklı ve yeni teknoloji trendinin bir parçasıdır. Dahası, Fordist kapitalizmin iki temel yönünü, yani kamu politikalarının ve iç piyasalara ve ulusal boyuta verilen önceliğin önemini sorgulamaktadır. Bu yeni bağlamda, mali sermayenin sahipleri, özellikle de özelleştirme süreçlerinin bir sonucu olarak, küresel finansın kontrolündeki baskın aktörler haline gelmiştir (Boisier, Canzanelli:2008). Böylece devlet, sadece malların, insanların ve sözleşmelerin güvenliğini garanti eden “jandarma”nın eski rolüne geri döner çünkü bunlar piyasa için kârlı olan ve belirli bir miktar verginin ödenmesinin haklı gösterileceği tek emtialardır.

Ülkeler birbirine daha bağlı hale geldikçe, daha fazla birlikte çalışmak zorundaydılar. Örneğin, ülkeler çevreyi korumak ya da terörizmle savaşmak için birlikte çalışıyorlar. Bu dünya hükümetinin gelişmesine yol açmıştır. II.Dünya Savaşı’ndan sonra, Birleşmiş Milletler (BM) bir tür dünya hükümeti olarak kurulmuştur. Bu açıdan politikalarını zemindeki gerçeklere dönüştürmek için yerel yönetimlere ihtiyaç var. Örneğin BM, yerel yönetimlerin insan haklarının korunduğundan emin olmalarını istemiştir.

Bu açıdan yerel yönetim, uluslararası normları benimsemeli ve kadınların eğitim hakları ya da çevreyi koruma gibi, yaşadıkları bir norm haline getirmelidir. Buna uluslararası normların evcilleştirilmesi denir ve bu farklı yerlerde farklı görünebilir. Örneğin, BM çevreyi korumayı destekliyor, bu yüzden Kaliforniya'daki yerel yönetimler, plastik poşet torbaları kullanmak için küçük bir ücret talep eden bir yasayı geçirebilirken, Guatemala'daki küçük bir kasabadaki yerel yönetim, insanların doğal kaynakları daha fazla kullanmalarına yardımcı olmaya odaklanabilir. Bu konuda belirgin özellikler:

1. Bireysel belediyelerin ötesine geçen zorlukların yükselişi
2. Yer bazlı uluslararası ekonomik rekabet
3. Büyüyen ekonomik ve sosyal eşitsizlikleri ve iklim değişikliğini ele alma ihtiyacı.

5. Küreselleşme ve Yerel Kalkınma

Günümüzde küreselleşme, yaşamın her yönünü etkileyen önemli bir süreçtir. Küreselleşmenin yerel kalkınma üzerindeki olumlu ve olumsuz etkileriyle ilgili uluslararası kaygılar arttığı için, faydaları en üst düzeye çıkarmak ve bireylerin ve yerellerin gelişimi için dezavantajları en aza indirmek yerelleşmenin gerçekleri ve uygulamalarını yönetme kalkınmada kilit bir konu haline gelmiştir (Cheong, 2004:14). Öte yandan yerel kalkınma, yerel düzeydeki politik, sosyo-ekonomik ve kültürel alanda ilerlemeyi amaçlayan bir kavramdır. Yerel ekonomik kalkınma, çeşitli yerel paydaşların, iş yaratarak ve herkes için yaşam kalitesini artırarak, canlı, esnek, kapsayıcı ve sürdürülebilir bir ekonomi oluşturma çabalarını birleştirdiği katılımcı bir süreçtir. Yerel ekonomik kalkınma bir şehrin ekonomik varlıklarını ve potansiyelini, stratejik büyüme endüstrisi sektörlerini ve onların şampiyonlarını tanımlayan, stratejileri tasarlayan ve kaynakları verimli bir şekilde tahsis etmek için kaynakları verimli bir şekilde tahsis eden uzun bir süreci gerektiren uzun bir süreç gerektiren stratejik bir planlama çalışmasıdır (UN-Habitat, 2005). Kalkınma politikası belirleyicileri ve uygulayıcıları yoksulluğun azaltılması ve nasıl ölçülmesi gerektiği konusunda önemli sorular ortaya koyarak odaklanmalarını artırdılar. Geçmişte, yoksulluk oranları, bireylerin veya hane halklarının yüzde kaçının asgari gelir veya beslenme standartlarını sağlayamadığı ile belirlenmişti. Yoksulluk ulusal göstergelere karşı ölçülmüştür. Yoksulluğu ölçmeye yönelik daha bütüncül yaklaşımlar artık para kazanma üzerinden hesaplanmaktadır. Ancak yerel olarak yoksulluk ve refah göstergeleri maalesef kullanılmamaktadır.

Küreselleşmenin yerel kalkınma üzerindeki etkilerinin hem ülkeden ülkeye hem de bölgeden bölgeye değiştiği söylenebilir. Küreselleşme süreci, ülkeler arasında ekonomik, kültürel ve sosyal alanlardaki karşılıklı işbirliğini geliştirir. Uluslararası kalkınmanın neden olduğu küresel çevre sorunlarının yerel etkilerini daha iyi değerlendirmek ve azaltmak için, küreselden yerel ölçeklere kadar çeşitli ölçeklerde çeşitli stratejilere ihtiyaç vardır (Randhir, 2016:14). Şehirler, yatırım ve büyümeye daha elverişli bir iş ortamı yaratarak ve bu büyümenin sürdürülebilir ve kapsayıcı olmasını sağlamak için çeşitli geliştirme ve planlama araçlarını uygulayarak etkilerini artırabilir. Ne yazık ki, pek çoğu ilgili ekonomik boyutları şehir planlama sürecine tam olarak entegre etmekten yoksun kalmaktadır (Moon, Kamiya, Konishi, 2016:22).

1990'lardan önce yerel yönetimler, belirli şehir planlama sorumluluklarının ve hizmetlerin ötesinde, ekonomik planlama ve geliştirme konusunda daha az rol oynamışlardır. Ancak 1990'lı yıllardan sonra hükümetler, belediyelerin girişimlerine ve katılımına çok daha fazla vurgu yaptı. Yerel yönetim, o zamandan beri, ekonomik ve sosyal kalkınma ile ilgili bir dizi rol ve sorumluluk

tahsis etmiştir. Bu yeni anlayış yerel kalkınma sürecine olumlu katkılar sağlamıştır.

Yerel kalkınma hem küresel aktörler hem de yerel aktörler ile işbirliği gerektirir. Yerel kalkınma, yerel toplumların kalkınmasını sürdürülebilir kalkınma ilkelerine uygun olarak geliştirmeyi amaçlayan bir kavramdır. Yerel dinamikleri harekete geçirerek sosyal, kültürel, fiziksel ve politik bağlamlar. Yerel kalkınma yerel aktörler tarafından motive edilmesine rağmen, ülkelerin yerel dinamikleri harekete geçirme ve küresel etkilere maruz kalmaları için kendi yerel potansiyellerini kullandıkları ifade edilmektedir (Sezer, Çavuşoğlu, 2018:352).

Gelişmekte olan ülkeler, gelişmelerini sağlamak için yerel potansiyellerini değerlendirmektedir. Küreselleşme nedeniyle yerel kalkınmanın yerel, bölgesel, ulusal ve uluslararası güçlerin katılımıyla ön plana çıktığı görülmektedir. Yerel kalkınmanın ortaya çıkması, yerel kalkınma politikalarının tanımlanmasında ve uygulanmasında değişiklikler yaratmıştır. Dolayısıyla, devletler yerel kalkınmaya daha fazla önem veriyorlar ve bu yönde yerel yönetimlerin otoritesini arttırıyorlar. Bugün, kalkınma kavramının kendini sürdürülebilir büyüme, üretim biçimindeki yapısal değişim, teknolojik yenilik, sosyal politik, kurumsal yenilik ve insanların yaşam standartlarında iyileşmesi olarak çok yönlü olduğu söylenebilir (Sezer, Çavuşoğlu, 2018:353).

Devlet adem-i merkeziyetçiliği hızla dünya çapında hükümetler arası ilişkilerin temel özelliği haline gelirken, devlet ve sivil toplum ile hükümet ve kamu kuruluşları arasındaki uçurumu daha yüksek düzeyde tutarak, yerel yönetim kapasitesini inşa etmelidir. Yerel yönetimlerin seçim bölgelerine etkin bir şekilde hizmet sunmalarını sağlamak için merkezi hükümetlerin ve diğer kalkınma ortaklarının kilit gündemini oluşturmak öncelikli bir hedef olmalıdır. Nickson, bu âdemi merkeziyet sürecinin, yerel yönetimin büyük işlevleri, az finansal kaynakları ve neredeyse hiçbir politik özerkliği olmadığı uzun bir dönemi takip ettiğini vurgulamıştır. Sürdürülebilir yerel yönetim için kapasite gelişiminin merkeziliği bu nedenle tartışmasızdır. Bu konuda Blair'in "iyi yerel yönetimin sadece doğru yasal, politik ve kurumsal çerçeve oluşturma meselesi olmadığı" yorumunda özetlenebilir. Aynı zamanda yerel yönetim kapasitesinin, özellikle de anlayış ve becerilerin, öğrenme yeteneğinin ve isteğinin aktif olarak oluşturulmasıyla ilgilidir. Bu çerçevede etkili yerel yönetim, iyi bir liderlik ve stratejik yönetim, iyi hizmet sunumu ve yalnızca iyi bir toplum katılımı gerektirmektedir. Brough'un "yenilikçi" kapasite geliştirme girişimleri olarak adlandırdığı şeyle başarılı olduğunu iddia etmektedir (Vincent, Stephen, 2015:149). Dolayısıyla, yeni küresel kalkınma gündeminin yerel yönetimler ve ulusal hükümetler için dönüşümsel olma potansiyeline sahip olduğu açıktır (Clark, 2015:9).

Yerel Kalkınmada Başarı Sağlamak

Yerel aktörler, lokal ya da fiziksel, iş, insan kaynakları ve toplum temelli kalkınma stratejilerini ele almaya başladıklarından beri yerel kalkınma pratikte ortaya çıkmıştır (Blakely, Leigh, 2010:28). Vatandaşın, şirketlerin, kurumların ve politikacıların iç içe geçtiği yerel kalkınma zorlukları, toplumun refahını teşvik etmek için sofistike ve kapsamlı stratejilere ve sosyal sorumlu en iyi uygulamalara ihtiyaç duymaktadır. Sosyal sorumluluk stratejilerinin, ekonomik başarının, yaşam kalitesinin ve çevresel sürdürülebilirliğin desteklenmesi için hayati derecede önemli olduğu kabul edilse bile, sosyal amaçları sorumlu olan kişiler, gerçek amaçlarını unutmakla birlikte, genellikle yasa, yönetmelik ve normlara sıkı sıkıya uyulmasına dayanır (David, Abreu, 2013:18). 21. yüzyılın ekonomik kalkınmasında başarılı olacak şehirler ve vatandaşları, aşağıda tartışılan beş ilkeyi benimseyerek yanıt verenler olacaktır. Bu ilkeler:

Küreselleşme: Küreselleşen bir ekonominin gerçekliğini görmezden gelmek ya da onu tanımak ama cevap vermemek, küreselleşmenin faydalanıcılarından ziyade birçok kenti kurbanlar haline getirecektir. Küreselleşmeyi bir ilke olarak benimsemek, bir şehrin kendi özelliklerinin hangisinin küresel piyasada rekabet edebileceğini belirleme ve küreselleşmiş bir ekonominin olumsuz etkilerini azaltan önlemler oluşturma olanağını sağlar. Kenichi Ohmae gibi böylesine durgun bir küreselci şöyle yazıyor: "Sınırsız ve birbirleriyle bağlantılı ekonomi geliştikçe, bölgesel ve şehir seviyesindeki ilgi alanları giderek daha çok ortaya çıkıyor." (Donovan, 2005:5).

Lokalizasyon: Ekonomik kalkınmanın ne anlama geldiğinin tanımı, yerleştirilmeye ihtiyaç duyar. Bu açıdan ekonomik kalkınma belirli ve ölçülebilir olmalıdır. Birçok yerel ekonomik kalkınma ölçüleri 21. yüzyılda nitelden ziyade nicel olacaktır. Yerelleşme her zaman, küreselleşmeye cevap vermek için kullanılacak tanımlayıcı varlıkları (insan, doğal, fiziksel, konumsal, işlevsel, kültürel) gerektirecektir. Bu varlıklar önce tanımlanmalı, sonra korunmalı ve geliştirilmelidir. Drucker Post-Kapitalist Toplum adlı kitabında şöyle yazıyor: "Yarının eğitimli insanı, küresel bir dünyada yaşam için hazırlanacak. Vizyon, ufuk, bilgi gibi bir "dünya vatandaşı" olmalıdır. Fakat o, aynı zamanda, yerel köklerinden beslenmeyi ve kendi yerel kültürünü zenginleştirip beslemek zorunda kalacaktır." (Drucker, 1993, 14-16).

Çeşitlilik: Biyologlar, çeşitliliğin sağlıklı bir ekolojik sisteme önemini dikkat çekmektedirler. Bu anlamda çeşitlilik kavramının ekonomik kalkınma ilkeleriyle ilgili üç farklı yönü vardır.

Nüfusun daha hareketli ve daha çeşitli - özellikle şehirlerde - olduğu gibi, ekonomik kalkınmada insan çeşitliliğinin bir ekonomik bağlamda sağlayabileceği değerli alternatif bakış açılarının takdir edilmesi gerekmektedir. Şehirler, piyasadaki değişken taleplerden korunmak için çeşitli yerel ekonomiye sahip olmalıdır. İstihdam, üretim ve ekonomik faaliyetlerin tek bir kaynağına aşırı bağımlılık, şehirleri aşırı derecede savunmasız bırakacaktır. Ekonomik küreselleşme ile sonuç, mal ve hizmetlere yönelik potansiyel müşterilerin aşırı derecede farklı olacaktır. Başarılı ekonomik kalkınmayı standartlaştırmak ve homojenleştirmek yerine farklı piyasaların ihtiyaçlarını karşılamak için uzmanlaşacak ve özelleştirecektir.

Ekonomik Gelişme ve Sürdürülebilirlik: Sürdürülebilirlik bir süredir kaynak temelli endüstriler tarafından tanınmıştır. Çünkü ekonomiyi uzun vadede sürdürülebilir tutmak için özümlemeye ya da kaynakların yenilenmesine ihtiyaç duyulduğunu görmektedirler. Geniş bir sürdürülebilirlik ilkesi, kamu altyapısının işlevsel sürdürülebilirliğinin, yerel yönetimin mali sürdürülebilirliğinin, yapılı çevrenin fiziksel sürdürülebilirliğinin ve yerel geleneklerin, geleneklerin ve becerilerin kültürel sürdürülebilirliğinin önemini kabul etmektedir.

Sorumluluk: Dünyanın birçok yerinde bir şehrin ekonomisini geliştirmek için zaman zaman kullanılacak il, ulusal ve uluslararası kaynaklar bulunacak olsa da, çabaların büyük çoğunluğu yerel düzeyde gerçekleşecektir. Bu durum her şehrin kendi ekonomik geleceği için sorumluluk almasını gerektirir. Yerel yönetimlerin bu süreçte oynayabilecekleri rolü vardır, ancak özel sektör, sivil toplum kuruluşları (STK'lar) ve vatandaşlar da buna dâhildir. Her birine yerel düzeyde ekonomik kalkınma stratejilerini tanımlamak ve takip etmek için sorumluluk tanınmalıdır.

Geçmişte, bir şehrin ekonomik kaderi, büyük ölçüde, coğrafi konumu ve kaynakları tarafından yönlendirildi. Şehir bir limanın yanında mı? Orman ve kesilecek kereste var mı? Şehir önemli ulaşım kavşaklarının yakınında mı? Maden çıkarılabilecek metal var mı? Kuşkusuz bu ve benzeri faktörler birçok yerde ekonomik gelecek için önemli rol oynamaya devam edecektir. Bir şehrin

ekonomik fırsatını etkileyecek değişkenlerin çoğu konumsal olarak sürülmeyecektir. En önemli değişkenler niceliksel ve konum temelli olmak yerine niteliksel ve mekâna dayalı olacaktır. Bunlar, rekabetçi şehirlerin duyuları olarak adlandırılır ve orta ve uzun vadede, şehirlerin ekonomik sağlığı üzerinde önemli bir etkiye sahip olacaktır (Donovan, 2005:7).

6. Yerel Kalkınmada Belediyelerin Önemi

Günümüzde birçok ülkede yerel yönetimler yerel kalkınmada önemli işlevlere sahiptir. Yerel yönetimler, yerel ekonomik kalkınmaya daha fazla vatandaş katılımını teşvik edebilir. Fonların yerel ekonomiye girip çıkmasını anlamak, toplulukların sızıntıları tıkamak ve yerel kontrolü arttırmak için stratejileri belirlemesine yardımcı olabilir. Bu hedefleri gerçekleştirmek için gerekli zaman ve kaynak harcamaları, daha istikrarlı ve zenginleştirilmiş bir yerel ekonominin vadini tutar (Gunn,1991:21). Yerel yönetimler kendi topluluklarını iyi bilir ve hizmet ve fırsatların bunlara nasıl ulaşabileceği konusunda dışlanmış gruplarla bağlantı kurmak için iyi bir konuma sahiptir. Yeni küresel kalkınma gündeminin belirleyici özelliği “kimseyi geride bırakmamak”tır. Bu durum tüm boyutlarda aşırı yoksulluğın ortadan kaldırılması anlamına geliyor. Yerel yönetimlerin topluluklara olan yakınlığı, ihtiyaçların nerede olduğunu tespit etmek ve insanların beklentileri doğrultusunda dönüşümsel değişim yaratacak ortaklıkları oluşturmak için iyi bir konuma sahiptir (Clark, 2015:6).

Belediyelerde çok çeşitli değişkenler ekonomik gelişmeyi etkiler. Bunların çoğu, yerel yönetimlerin doğrudan kontrolü veya etkisi dışındadır. Ancak, yerel yönetimler, belediyeleri içinde ekonomik kalkınma için daha iyi koşulların sağlanması için önemli bir rol oynayabilir. Belediyelerin rolleri arasında uzun vadeli ekonomik kalkınma stratejileri tasarlanması ve ekonomik kalkınma için uygun koşullar yaratılması yer alıyor (Vago, 2018:6). Yerel yönetimler öncelikle sağlık hizmeti sağlama, sosyal refah ve eğitim gibi sosyal yardım işlevlerini üstlenir. Bunlar arasında ilk ve alt orta dereceli okulların açılması, çocuk eğitim ve bakım tesisleri, ilk yardım, yaşlılar ve engelliler için bakım, su temini, yollar, kanalizasyon, çöp toplama ve arazi organizasyonu sayılabilir. Sonuç olarak çoğu yerel yönetim gelirlerinin büyük bir kısmını bu konularda harcamaktadır (Edigheji, 2009:207).

Küreselleşme sürecinin şu anki aşamasında, yerel kalkınma konusu iki farklı perspektiften ele alınabilir. İlk bakış açısına göre, yerel kalkınmanın her zaman bir yerde başladığını göstermek zor değildir, zamanla gelişen ve her zaman bir evrimleşen bir olaydır. Esasen içsel süreç (her ne kadar malzeme tabanı oldukça eksojen olsa da), her zaman merkezden uzaklaşmıştır ve her zaman “aşağıdan ve merkezden dışa doğru” kılcal tipli bir dinamiğe sahiptir. Nihayetinde bölgesel diyalektiğin ve modernitenin kendisinin bir işlevi olarak nadiren tekdüze olan, ancak genellikle bir takımada şeklinde veya bir uçağa alındığında bir merkez/çevre dikotomisini yansıtan bir gelişim haritası üretecektir. Yerel kaynaklar temel olarak iş ve gelir kaynaklarıdır. Yerel tarım ürünleri çeşitlendirilmiş ve dolayısıyla güvenli ortamlarda büyüyen sebze ve balıklar, dünya nüfusunun her biri kendi kimliğine sahip ve dolayısıyla diğerleriyle rekabet halinde olan farklı yiyeceklere sahip olmasını sağlar. Dahası, bu temel ürünler, ek ekonomik değere sahip olan, küçük yerel işletmelere ve istihdam olanaklarına yol açan doğal ilaçlar, koruyucular ve benzerlerine dönüştürülebilir.

Yerel aktörlerin, ürünlerinin nitelik ve niceliğini iyileştirmek için değer zincirlerinde örgütlenme ve işbirliği yapma kapasitelerinde bir artış olduğunda, bunları ticarileştirmek (bu şekilde değil, belirli bir ürünü yapan belirli bir yerden geldikleri için) mümkün, istihdam bulma ve gelir sağlama olasılıklarında da bir artış söz konusudur: bu yolla, yatırımın yapılmasını

sağlayan - sürdürülebilir yerel kalkınmada ilgisiz olanları - zenginleştirmek için tek amacı olan doğrudan yabancı yatırımlara başvurmak, kaçındı. Yerel dinamiklerden oluşan bir takımada düzenlenen bu süreç, hükümetlerin yönlendirme yeteneğinde olduğu zaman ulusal kalkınmayı da beraberinde getiriyor.

Bu konuda diğer bir bakış açısına göre, mevcut küresel krizler - artan yoksulluk, çevresel zarar, geleneksel enerji kaynaklarının azaltılması, küresel düzeyde azalan ve kalitesiz gıda üretimi ile insanların hayatta kalışını tehlikeye sokacak bir fiyat artışı ile birlikte- yeni ve daha fazlasına ihtiyaç var. Aslında yerel düzeydeki kontaminasyonlarda daha iyi sağlanabilecek ve başarılı ekonomik faaliyetleri teşvik edebilecek etkili cevaplar?

Bölgesel değişimin süreçlerinin içsel doğası, birbiriyle kesişen ve birbirini kesen en az dört seviyede çalışan bir olgu olarak anlaşılmalıdır. Birincisi, bu içkinlik, farklı kalkınma seçenekleri, farklı gelişim biçimleri ve ilgili araçların kullanımı gibi önemli kararlar almak için yerel kapasitenin artırılması olarak tanımlanan politik düzeye atıfta bulunur ya da ortaya çıkar: yani, kapasite kalkınma politikalarını tasarlamak ve yürütmek ve her şeyden önce, yerel alanın konumunu tanımlayan unsurlar üzerinde müzakere etme kapasitesi. Bu kapasitenin ardında mutlaka âdemi merkeziyetçiliği destekleyen bir siyasi düzenleme bulunmalıdır.

İkincisi, yerel ekonomiyi çeşitlendirmek ve aynı zamanda uzun vadeli sürdürülebilirlik için kalıcı bir temel sağlamak için, artı- payın bir kısmının ödenek ve yerel yeniden yatırıma atıfta bulunduğu ekonomik düzeyde de, dışsallık vardır. Ekonomik düzeyde, yerel büyümenin endojenizasyonu, yerel alanın uzun vadeli stratejik hedeflerini bölgede mevcut olmayan yerel sermayenin uzun vadeli stratejileri ile uzlaştırmak isteyen pratikte anlamına gelir.

Üçüncüsü, aynı zamanda, bilimsel ve teknolojik düzeyde, bir sistemin iç kapasitesi olarak değişime yönelik kendi teknolojik mekanizmalarını üretme, sistemde kalitatif değişiklikler yapma yeteneğine sahip olarak yorumlanır.

Dördüncüsü, aynı zamanda, kültürel anlamda, gerçek anlamda kalkınmanın temel bir öneme sahip olduğu düşünülen bir sosyo-bölgesel kimlik veya yapışma yaratan bir matriks olarak da vardır. Yerel kültür, ister kurtarılmış olsun ister yeni inşa edilmiş olsun, Aristoteles'e göre kolektif bir retoriğe ihtiyaç duyar.

Küreselleşmenin, eşzamanlı olarak tek bir pazarlama alanı oluşturmayı hedefleyen bir süreç olarak, ancak çok sayıda üretim noktasında, çeşitli değer zincirlerinin parçalarının yerel olarak yayılmasını teşvik eden güçler içerdiği ve aynı zamanda yalnızca âdemi merkeziyetçiliği teşvik etmeyen güçlere yol açmaktadır. Bu etki kombinasyonunun ışığında, küreselleşmenin yerel büyüme süreçlerini uyardığı söylenebilir. Küreselleşmenin, bazı yerel alanlardaki yüksek düzeyde içsel sosyal değişim süreçlerini teşvik edip etmediği, devreye giren diyalektiğe bağlı olacaktır.

Açıkçası, insanlığın refahına yönelik ekonomik kalkınma süreçlerini teşvik etmek için, yerel ekonomik taban ve onun endojen potansiyeli, özellikle dikkate alınacak olan değişkenin bu süreçlerin sürdürülebilirliği ile ilgili olduğu durumlarda, gerekli fakat yeterli olmayan koşulları oluşturmaktadır. Sürdürülebilirlik mutlaka şunları içerir:

- Değerlendirilen bölgedeki yerel kalkınma süreçlerinin zaman içinde sürekli ve kalıcı etkilerinin garanti edilmesi:

- BM tanımına göre yerel nüfusun yaşam koşullarını ve insani gelişimlerini iyileştirme kapasitesi.

Sürdürülebilirlik

Kalkınma süreçlerinin uzun vadede istenen sonuçları verebilmesi için bunların ekonomik, sosyal, kurumsal ve çevresel açıdan sürdürülebilir olması önemlidir. Örneğın, küçük yerel çiftçiler pamuk yetiştirmek için kullanılırlar, ancak ya belirli bir pamuk çeşidi için pazar yoktur ya da sınır ülkeden gelen papayalar çok daha iyi olabilir: bu, bu kaynakları ekonomik olarak sürdürülemez kılar ve üretimi yeniden yapılandırmak gerekiyor. Ayrıca, kalkınma sürecinin belirli bir kentsel alanla sınırlı olduğu ve çevredeki ilçelerin kırsal nüfusunu dışladığı da ortaya çıkabilir. Bu durum sosyal yapıda çatışmaya ve ekonomik krize yol açabilecek bir kopmaya neden olur. Ya da, yine yerel kalkınma planları, ulusal stratejilerle çelişebilir ve böylece bölgesel stratejileri sürdürmek için gerekli teknik ve ekonomik kaynaklar olmadan ayrılabilirler. Bu durumda diyalog ve planlama yoluyla tekrarlanması gereken kurumsal sürdürülebilirlik eksikliği söz konusudur.

İnsani Gelişme Sürecinde Sürdürülebilirlik

Ekonomi, insan faaliyetinin temel amacı değil, yalnızca daha iyi refah koşullarına ulaşmak için bir araçtır. Amartya Sen (2000) refah için s olarak işleyen kavramını yerleştirir. Böyle sağlığı, beslenme, uzun ömürlü, eğitim, vb ve kişinin geliri yoluyla elde olmayanlar gibi bir kişi tarafından elde edilen fiziksel ve zihinsel sonuçları temsil eder. Sen ayrıca "kabiliyet" kavramını önermektedir: Birincisi, bir bireyin fiili kazanımlarını temsil ederken ve iyilik için temel olan yetenekler, potansiyel kazanımları temsil eder ve özgürlüğün temeli olur - ki bu, yapılacak ve yapılacak olan özgürlük olarak anlaşılır. Sen, zgrlğ düşünceyi somut bir Şey olarak bir Şey yapması ve bir kişi olarak kabul etmesidir. resmi engellerin yokluğu olarak özgürlüğü gören olumsuz bir kavramın karşıtıdır (Sen, 2000:21-27). Bir kamu binası ulaşmak isteyen zrl kimse yasal olarak ona oraya gitmek hakkı engellenemez. Aynı Şey, iş arayan yoksul bir kişi için de geçerlidir: kimse onun iş bulma Őansını reddedemez, ancak geek Şu ki işi bulamıyordu.

Kuşkusuz, sürdürülebilirliğin her iki boyutu da, kendilerinden kaynaklanan somut sonuçlardan (istihdam, yoksulluğun azaltılması, gelir, ekonomik ve sosyal faaliyetler vb.) ve bu süreçleri desteklemek, sürdürmek, karıştırmak, yenilik yapmak ve bunlarla bağlantı kurma yetenekleri olmaktan ziyade kalkınma süreçlerini ilgilendirmektedir. i ve dış bağlamdaki değişimlere (kriz, felaketler, ihtiyaçlardaki değişimler, piyasalar ve teknolojiler, işgücü piyasasının gelişimi, vb.) en uygun cevapların ayrıntılandırılması amacıyla dışarıda. Bu nedenle, insan gelişimi için iyi bir politika, bu araçları belirli araçlarla geliştirmek veya güçlendirmektedir.

Yerel Ekonomik Kalkınma Stratejileri

Sürdürülebilir bölgesel kalkınma stratejileri, bu programlar aracılığıyla ele alındığı gibi, her zaman sosyo-ekonomik kalkınmanın stratejilerini, önceliklerini ve hedeflerini belirleyen yerel ortaklıklar aracılığıyla bölgesel ilişkisel sermayenin yaratılmasına ve güçlendirilmesine dayanmaktadır. Bu ilişkisel sermaye, planlama faaliyetlerine ilişkin kararları alan ve ardından yerel kalkınma ajansları içinde veya kalkınma için yerel anlaşmalar veya yerel komiteler içinde birlikte çalışmaya devam eden bu işbirliği programlarında kurulan yerel çalışma gruplarından geliştirilmiştir.

Etik ve sosyal boyutu açık bir Şekilde tanıyan ve geleneksel piyasalardan elde edilmesi zor olan

mal ve hizmetleri sunan ekonomik girişimler sosyal politika ya da sosyal dayanışmayı geliştirmeye yönelik stratejiler çerçeve sunar. Sosyal politika, hem demokratik olarak yönetilen hem de kamu yararına çalışan özel sektör şirketlerini, hem de (dezavantajlı insanlar için) iş sağlama ve zorunlu ihtiyaçlarına cevap veren ve kâr amacı güdülmeyen mal ve hizmetlerin tedariki açısından bir araya getirmektedir.

Dayanışma ekonomisinde her zaman kalkınma için bir projenin çeşitli unsurlarını yeniden yaratan etik amaçlara sahip işletmeler aracılığıyla uçlar ve üretim araçları arasında bir uzlaşma vardır, bunları alternatif sosyo-ekonomik modellere entegre eder. Bu modeller: tarım, gıda, çevre, kentsel ve kamusal alan için kamu mal ve hizmetlerinin üretimi, ticaret, kültürel, üretimler ve yaşam tarzı farklılıklarını iyileştirmek içindir.

İnsani kalkınma programlarının deneyimi, bölgesel kalkınma stratejisinin, yerel kalkınmayı destekleyen ulusal politikalarla bağlantılı olması durumunda daha başarılı olabileceğini göstermiştir. Bu politikalar, bölgesel kalkınmayı kolaylaştırmak, inovasyon, istihdam ve küçük kadın girişimciliği için teşvikler, sürekli eğitime erişim ve yerel deneyimlerin ve araçların paylaşılması için ulusal ağların desteklenmesi amacıyla farklı sektörler arasında koordinasyon mekanizmalarına dönüştürülebilir. Dahası, yerel-ulusal ağ, kılcal bilgi alışverişi ve süreçleri uyumlaştırma imkânı sayesinde ulusal kalkınma politikalarına katkıda bulunmaktadır. Yetenekleri Oluşturmak ve güçlendirmek için araçlar:

- Yerel Kalkınma Ajansları:
- Değer zincirleri:
- Bölgesel pazarlama:
- Bölgesel yenilik sistemleri:
- Sürekli Eğitim:
- Uluslararası ortaklıklar.

Yerel Kalkınma Ajansları

Yerel Kalkınma Ajansları, bölgenin kamu, özel ve sosyal kurumları tarafından yasal olarak sahiplenir. Yerel aktörler, yerel kalkınma ajansları aracılığıyla, bölgesel ekonomik kalkınma için ortak bir şekilde planlayıp harekete geçirecek, gerçekleştirmeleri için en uygun araçları belirler ve teknik ve mali destekleri için tutarlı bir sistemi geliştirirler.

Değer Zincirleri

Yerel ekonomiler için kriz riski, bunlar iki faktörle bağlantılı olduğunda daha düşüktür: biri, mevcut kaynakların artırılmasına dayanan stratejileri ve öncelikleri paylaşma kapasitesidir. Bunlar, bölgesel kaynakların geliştirilmesine dayanır, ikincisi, birleşme ağları üreten iş ağları ve iş destek hizmetlerini kurma kapasitesidir.

Bölgesel Pazarlama

Bölgesel pazarlama yerel kalkınma için önemli bir yöntemdir. Bölgenin somut ve maddi

olmayan kaynaklarının optimize edilmesine yönelik entegre bir arzın sunulması gerekliliği, özellikle yerel aktörlerin kendilerini bireysel olarak tanıtmak için yeterli kaynağa sahip olmadığı yerlerde, içsel gelişim için zorunlu hale gelmektedir. Bu birleştirici bir sembolik değer etrafında, bölgenin karakterini (su, güneş, kültür, tarihi miras, girişimcilik veya çalışma kabiliyetleri, tarımsal kaynaklar, vb) tanımlayan bölgesel pazarlama stratejilerinin planlanması anlamına gelir. Bu alan reklamlar, tanıtım, halkla ilişkiler, doğrudan pazarlama yoluyla dışardan haberleşmeye yardımcı olur.

Bölgesel Yenilik Sistemleri

Bilgi ve öğrenme süreçleri, bireylerin, kurumların, işyerlerinin ve bölgelerin büyüme süreçleri için en dinamik kaldıracı temsil etmektedir (Canzanelli, Loffredo, 2008:4). Yeni 'bilgi ekonomisi' yaklaşımında yenilik, hem sosyo-kültürel hem de teknik-ekonomik doğanın çeşitli etkenleri tarafından - sürecin çeşitli aşamalarını etkileyebilecek - yeni bilginin üretilmesinden pratik uygulamaya kadar değişen kolektif/etkileşimli bir süreçtir. Ancak inovasyon, yaşam kalitesini iyileştirmek için kullanılacak bir araçtan başka bir şey değildir ve bu nedenle, eylem ve başarı için vazgeçilemez paradigmlar olarak çok boyutlu ve bölgeselliği kullanarak yerel aktörler tarafından paylaşılan bir vizyona ve stratejiye cevap verir. Aynı zamanda, inovasyon, ulusal ve uluslararası boyuttaki eylemlerin, hem bilgi hem de deneyimin üretilmesinde ve insan koşullarının iyileştirilmesine yönelik politikalarda zorunlu olarak bağlantılıdır.

Yenilikçilik, bir yandan kolektif öğrenmeye yönelik son derece katılımcı yerel inovasyon sistemlerini teşvik etmek ve bir yandan da çeşitli cephelerde eşzamanlı olarak çalışmak için yönlendirilmelidir:

- hem işletme hem de kamu yönetiminde rekabet potansiyelini artırabilecek yenilikler:
- dezavantajlı nüfusların sosyal hizmetlere ve ekonomiye erişimini iyileştirebilecek yenilikler:
- katılımcı süreçleri teşvik edebilecek yenilikler:
- Yaşam kalitesi, erişim kolaylığı, fiziki ve gıda güvenliği, zaman kullanımı vb. açısından yaşam kalitesini artırabilecek yenilikler:
- Yeniliklerin yaratılmasını ve yayılmasını teşvik eden stratejiler.

Sürekli Eğitim

Başarılı kalkınma politikalarını garanti altına almak için insan kaynakları çok önemlidir. Kalkınma ajansları veya nitelikli planlamacılar, girişimciler, bölgesel ekonomide yetenekli uzmanlar, güvenilir yöneticiler, bilge destekleyiciler, bölgesel analistler vb. Olmaksızın, kalkınma süreçlerini sürdürmek daha zordur. Öte yandan, bu becerilerin uluslararasılaştırılmış yerel kalkınma ve mevcut yeni teknolojiler tarafından belirlenen yörüngeye göre sürekli olarak güncellenmesi gerekmektedir. Bu nedenle, eğitim ve öğretimin rolü çok önemlidir ve eğitim alanları ve uygulama yerleri arasındaki yakın ilişki, eğitim süreçlerinin ve eğitim yöntemlerinin müşterek planlaması, talep ve arz, ihtiyaç ve beklentilerin bir karşılaşması olarak önemlidir.

Uluslararası Ortaklıklar

Zayıf ekonomilerin küreselleşmenin zorluklarıyla yüzleşmesi ve uluslararasılaşması çok

zordur. Bu konuda etkili yöntem, hem sektöre özel hem de sektörler arası olan projeler ve proje geliştirme süreçleriyle ilgilenen diğer alanlar ile stratejik ortaklıklar kurmaktır. Bu girişimler, teknolojik ve ticari alışverişler, benzer veya tamamlayıcı değer zincirleri arasındaki anlaşmalar, ortak geliştirme için teknik işbirliği projeleri, karşılıklı yeteneklerin güçlendirilmesini içerir.

Sonuç

Son otuz yılda piyasa köktenciliği, hem yerel hem de gelişmekte olan ülkelerde yerel yönetim reformlarını, âdemi merkezîyet anlayışı altında, yani şimdiki kadar bildiğimiz yerel yönetimin sona ermesini sağlamıştır. Her bir ülkenin, bölgenin ya da bölgenin başarısı, inovasyon için yerel kalkınma ve yerel kapasiteden kaynaklanan karşılaştırmalı bir avantaj, etkili ve dinamik hale getirme konusunda uzmanlaşabilme yeteneğine bağlıdır.

Küreselleşme çağında yerel yönetişime bakmamız ve anlamamız gereken bu karşılıklı çelişkili ve tamamlayıcı modlarda bir gelişmedir. Mevcut dünya düzeninin, Fukuyama gibi bilim adamlarının hem akademik hem de politika söyleminde piyasa köktenciliği ve liberal demokrasinin bir kutlaması olduğu söylenebilir. Ancak bu tarihin sonu olarak ilan etti. Bu söylemin ve değişen politika ortamının bir parçası olarak, vatandaşlığın yerini müşteri, kullanıcı veya müşteri gibi diğer bölümler alıyor. Söylemdeki bu değişime eşlik etmek, vatandaşların refahı üzerinde piyasa verimliliğinin imtiyazıdır. Paradoksal olarak, vatandaşların yaşamlarını sermayeye ve teknolojik elitlere karşı etkileyen politikalar üzerinde daha demokratik bir kontrol kaybettikleri bir zamanda, uluslararası kalkınma ajansları ve bilim adamları, vatandaşların kalkınma politikalarına yerel katılımlarının merkezîyetini vurgulamaktadır.

Günümüzün küresel ekonomide yerel yönetimlerin ve diğer kurumların gelecekte başarılı olabilmeleri için sosyal sorumluluk stratejilerini geliştirmeleri, doğal olarak sürdürülebilirlik stratejilerine sahip olmaları ve uzun vadeli değer yaratmaları gerekmektedir.

Etik Beyanı

Bu makalede hiçbir insan çalışması sunulmamıştır.

Yazar Katkıları

Yazar bu çalışmaya katkısı olduğunu beyan etmiş ve yayını için onaylamıştır.

Çıkar çatışması

Yazar, araştırmanın potansiyel bir çıkar çatışması olarak yorumlanabilecek ticari veya finansal ilişkilerin yokluğunda yürütüldüğünü beyan etmektedir.

Kaynakça

- Baldersheim, H.(2003), Local government reforms in the Nordic countries. Paper presented at the conference on 'Reforming local government: Closing the gap between democracy and efficiency'. September 26–27, University of Stuttgart, Germany
- Bauman, Z. (2016). Küreselleşme: Toplumsal Sonuçları (6.Baskı), Ayrıntı Yayınları. İstanbul
- Blakely, E.J. and Leigh, N.G. (2010), Planning Local Economic Development: Theory and Practice, Sage, Thousand Oaks, CA
- Boisier, S. and Canzanelli, G. (2008) Globalization and Local Development. Universitas Forum, Vol 1, No 1., pp.1-13.

- Canzanelli G. and Loffredo L. (2008), 'Territorial systems for innovation. Hypothesis for human development programs', ILS LEDA paper, No:10
- Chakunda Vincent and Chakaipa Stephen.(2015), Local Government Capacity Building and Development: Lessons, Challenges and Opportunities, Journal of Political Sciences & Public Affairs, Vol 3:149
- Cheng, Yin Cheong.(2004), Fostering Local Knowledge and Human Development in Globalization of Education, International Journal of Educational Management, v18 n1
- Clark Helen.(2015), Challenges and opportunities for local government in the new global agenda, Special Address to the Commonwealth Local Government Forum (CLGF) Conference
- Donovan D. Rypkema.(2005), Globalization, Urban Heritage, and the 21st Century Economy, Global Urban Development Magazine, Volume:1, Issue:1, May
- Drucker Peter.(1993), Kapitalist Ötesi Toplum, (Çeviren:Belkıs Çorakçı), İnkılap Kitapevi, İstanbul
- Edigheji Omano.(2009), Globalization and Evolving Local Governance in Norway, Globalizations, Volume 6, Issue 2
- Eris D Schoburgh.(2012), Local Government and Local Development: Bridging the Gap through Critical Discourse: Evidence from the Commonwealth Caribbean, Commonwealth Journal of Local Governance, Issue 10, June 2012
- Fa'tima David and Rute Abreu.(2013), Local action groups: accountability, social responsibility and law, International Journal of Law and Management, Vol. 55 No. 1, pp.5-27
- Friedman, T. (2000). The Lexus and the Olive Tree: Understanding Globalization; 145–326. New York: Anchor Books.
- Gunn Hazel Dayton.(1991), Local Government's Role in Retaining Capital for Community Economic Development, Community Development Reports, Research Briefs & Case Studies
Cornell Community and Rural Development Institute
- Harry Ballard, Erwin Schwella.(2017), The impact of Globalisation on Local Government in South Africa, Development Southern Africa December 2017(5):737-749
- Helen Clark, Challenges and opportunities for local government in the new global agenda
- UNDP (2019), Strengthening local governance, <http://www.undp.org/content/undp/en/home/democratic-governance-and-peacebuilding/responsive-and-accountable-institutions/local-governance-and-local-development.html>, Erişim tarihi: 05.07.2019
- Jabba Joseph G, Dwivedi O. P.(2004), Globalization, governance, and Administrative Culture, International Journal of Public Administration, Volume 27, Issue 13-14
- Gent John Echeverri-.(1996), Governance in a Globalizing World: Deconstructing Decentralization in India, China, and the United States," paper presented at the conference on "India, Southeast Asia and the United States: Common Challenges to Governance into the 21st Century" sponsored and organized by the Asia Society, New York, September 5-7, 1996.
- Kiggundu, M.N. (2002). Managing Globalization in Developing Countries and Transition Economies, 3–6. Westport: Praeger.
- Laura Shannon.(2018), Local Economic Development: An overview of the economic development role of local authorities in selected jurisdictions, Local Government Research Series, No:11, February
- Michael I. Luger.(2007), The Role of Local Government in Contemporary Economic Development, Lincoln Institute of Land Policy Working Paper
- OECD (2011), Divided We Stand, Why Inequality Keeps Rising, Paris.
- Omano Edigheji.(2009), Globalization and Evolving Local Governance in Norway, Globalizations, Volume 6, Issue 2
- Randhir, T.O, (2016). Globalization impacts on local commons: multiscale strategies for socioeconomic and Ecological resilience. International Journal of the Commons, 10(1), pp.387

- Schaeffer, R.K. (2003). Understanding Globalization: The Social Consequences of Political, Economic, and Environmental Change, 2-3, New York: Rowman and Littlefield.
- Sen, A, (2000), Development as Freedom, Anchor Books, New York
- Şenkal Abdulkadir.(2017), Küreselleşme Sürecinde Sosyal Politika, Umuttepe Yayınları, Kocaeli
- Sezer Özcan, Çavuşoğlu Hüseyin.(2018), Assessment of the Globalization and Local Development Relationship in Terms of Political Risk Factors, Strategic Design and Innovative Thinking in Business Operations, pp 349-371
- UN-Habitat, Promoting Local Economic Development Through Strategic Planning (Nairobi, UN-Habitat, 2005).
- Vago.(2018), Local Government and Economic Development Independent assurance report to Parliament Ordered to be published Victorian Government Printer, March
- Vanna Ianni.(2014), New forms of democratic local government: The case of the Citizen's Committee for decentralised cooperation in Rome, The Journal of Field Actions, Special Issue:11
- Younghoon Moon, Marco Kamiya, Yasuo Konishi.(2016), Local Governments and Local Economic Development, Productive Capacity, and Spatial Analysis, <http://financeforcityleaders.unhabitat.org/handbook/part-3-crosscutting-issues/chapter-18-local-governments-and-local-economic-development>